

Sygnatura akt I C 558/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Agata Kłosińska

Protokolant: staż. Martyna Suplewska

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko E. R.

o zapłatę w kwocie 12.176,99 zł

1. zasądza od pozwanego E. R. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.:

a) kwotę 12.176,99 zł (dwanaście tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty,

b) kwotę 3.026 zł (trzy tysiące dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 448,81 zł (czteryście czterdzieści osiem złotych osiemdziesiąt jeden groszy).

Sygn. akt I C 558/15

UZASADNIENIE

W dniu 30 października 2012 r. (...) Spółka (...) spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła przeciwko E. R. pozew o zapłatę kwoty 12.625,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia

28 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wywiódł, że kontrola przeprowadzona u pozwanego

w budynku przy ulicy (...) w dniu 28 grudnia 2009 r.

wykazała pobór gazu bez zawartej umowy (rozwiązanej uprzednio na skutek zalegania

z opłatami za gaz). Opłata z tytułu nielegalnego poboru gazu, do wyliczenia której powód przyjął 2413 m³ zużycia gazu obejmująca okres między kontrolą z dnia 23 lipca 2009 r.

a kontrolą z dnia 28 grudnia 2009 r., wynosi 12.176,99 zł. (pozew, k. 2-3v.)

W dniu 13 listopada 2012 r. w sprawie I Nc 715/12 Sąd wydał nakaz zapłaty

w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 12.625,80 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.570 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw. (nakaz zapłaty, k. 24)

Nakaz zapłaty został doręczony pozwanemu przez awizo ze skutkiem na dzień 5 grudnia 2012 r. (koperta, k. 27)

Nakaz zapłaty stał się prawomocny od dnia 20 grudnia 2012 r. (zarządzenie, k. 28)

W dniu 14 maja 2015r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. W piśmie procesowym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych W uzasadnieniu wniosku o przywrócenie terminu pełnomocnik pozwanego wyjaśnił, że wszystkie doręczenia w niniejszej sprawie kierowane były na adres przy ulicy (...) w Ł. i wracały z adnotacją o niepodjęciu przesyłek

w terminie. Pozwany nie zamieszkuje pod wskazanym adresem, o czym powód wiedział, bowiem wszelkie kontrole stanowiące podstawę faktyczną pozwu prowadzone były

w nieruchomości przy ulicy (...) w Ł.. Pozwany dowiedział się o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego oraz o postępowaniu toczącym się przed tutejszym sądem dopiero w dniu 7 maja 2015 r., tj. w dniu otrzymania przez pracodawcę pozwanego zawiadomienia o zajęciu wynagrodzenia za pracę.

W uzasadnieniu zarzutu przedawnienia pełnomocnik pozwanego wywiódł, że umowa sprzedaży paliwa gazowego w lokalu przy ulicy (...) w Ł. została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 12 lutego 2009 r. W dniu 23 lipca 2009 r. pracownicy powoda przeprowadzili kontrolę, w wyniku której ustalili, że pozwany nie ma zawartej z powodem umowy sprzedaży paliwa. W ocenie pozwanego, roszczenie powoda uległo przedawnieniu z dniem 23 lipca 2012 r., a więc po upływie trzech lat (art. 4421 k.c.) od dnia przeprowadzenia kontroli ujawniającej nielegalny pobór gazu (23 lipca 2009 r.). Pełnomocnik pozwanego podniósł nadto zarzut obciążenia pozwanego opłatą

w wysokości określonej w taryfie, tj. według zbioru cen i stawek opłat wprowadzonych jako obowiązujących odbiorców, z którymi przedsiębiorstwo energetyczne ma zawartą umowę, pomimo, że pozwany nigdy nie miał zawartej z powodem umowy i nie jest odbiorcą w rozumieniu ww. przepisów. (sprzeciw wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu, k. 37-43)

Postanowieniem z dnia 22 maja 2015 r. Sąd odrzucił wniosek o przywrócenie terminu i na podstawie art. 359 § 1 k.p.c. uchylił postanowienie z dnia 15 lutego 2013 r.

w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 13 listopada 2012 r.

Ponadto uchylono zarządzenie z dnia 13 grudnia 2015 roku o uznaniu za doręczone odpisu nakazu zapłaty pozwanemu oraz zarządzenie z dnia 25 grudnia 2012 roku o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty. Przyjęto sprzeciw jako złożony

w terminie i ponownie doręczono nakaz zapłaty pozwanemu. (postanowienie, k. 45)

W piśmie procesowym z dnia 3 lipca 2015 r. pełnomocnik powódki poparł powództwo w zakresie kwoty 12.176,99 zł z ustawowym odsetkami od dnia 28 stycznia 2010 r. oraz kosztami postępowania cofając je w pozostałym zakresie. Wyjaśnił, iż

w poz. 6.1. pozwu znalazł się błąd pisarki – w miejsce kwoty 12.176,99 zł wpisano 12.625,80 zł. Prawidłowa kwota dochodzonego roszczenia - 12.176,99 zł - została wskazana w poz. 1 pozwu i w uzasadnieniu pozwu, wynikały również

z załączonych dowodów. Jednocześnie powód wskazał, że z dniem 1 lipca 2013 r. na skutek połączenia spółek dystrybucyjnych w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. nastąpiło przeniesienie majątku, praw

i obowiązków (...) sp. z o.o. do spółki działającej obecnie pod firmą (...) sp. z o.o. w W..

W zakresie zarzutu przedawnienia wyjaśnił, że w dniu 23 lipca 2009 r. powód powziął jedynie wiedzę o nielegalnym poborze gazu w okresie od rozwiązania umowy w dniu 12 lutego 2009 r. do dnia pierwszej kontroli czyli do dnia 23 lipca 2009 roku.

Za ww. okres naliczono opłatę na podstawie noty 0587/LEN/2009 w kwocie 12.625,80 zł, wniesiono pozew w dniu 24 czerwca 2010 r., na skutek którego w sprawie o sygn. akt I Nc 513/10, wydano w dniu 9 lipca 2010 r. nakaz zapłaty obejmujący przedmiotową należność. Podczas kontroli w dniu 23 lipca 2009 r. pozwany został poinformowany

o konieczności zawarcia umowy w terminie 7 dni od dnia kontroli i że nowa umowa będzie zawarta od stanu gazomierza stwierdzonego w czasie kontroli. Pozwany dopiero

w dniu 6 listopada 2009 r. zgłosił się do sprzedawcy gazu, a w dniu 10 grudnia 2009 r. złożył dokumenty umożliwiające zawarcie umowy (opinia kominiarska i protokół z głównej próby szczelności), co spowodowało konieczność przeprowadzenia kolejnej kontroli.

W okresie od dnia 15 do 21 grudnia 2009 r. kontrolerzy nie zastali nikogo pod adresem K. 1 w Ł.. W dniu kontroli 28 grudnia (...), ujawnili nielegalny pobór gazu za okres od 24 lipca 2009 r. do dnia 28 grudnia 2009 r. Z tego tytułu powód wniósł pozew w dniu 30 października 2012 r., a więc przed upływem 3 lat do daty drugiej kontroli. (pismo procesowe powoda, k. 53-56)

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2015 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na utratę zdolności sądowej powoda (...) S.A. z siedzibą w W. i podjął je następnie

z udziałem ogólnego następcy prawnego powoda – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. (postanowienie, k. 80-81)

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 r., pełnomocnik powoda poparł powództwo w kształcie sprecyzowanym w piśmie z dnia 6 lipca 2015 roku tj. co do kwoty 12.176,99 zł i cofnął je w pozostałym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Wskazał, że w niniejszym postępowaniu powód dochodzi należności za nielegalny pobór gazu ustalonej w wyniku drugiej kontroli w dniu 28 grudnia 2009 roku za okres pomiędzy pierwszą

a drugą kontrolą. Należność wynikająca z pierwszej kontroli została objęta prawomocnym nakazem zapłaty w innym postępowaniu.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na zgłoszony

w sprzecznie zarzut przedawnienia oraz fakt, iż taryfy stanowiące podstawę obliczenia dochodzonej należności nie stosują się do osoby która zajmuje lokal bez tytułu prawnego. Przyznał, iż pozwany w okresie od lipca do grudnia 2009 roku mieszkał w budynku przy ul. (...). (protokół rozprawy, k. 89-90)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

w W. prowadziła działalność w zakresie przesyłania i dystrybucji paliw gazowych. Z dniem 1 lipca 2013 r. na skutek połączenia spółek dystrybucyjnych w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. nastąpiło przeniesienie majątku, praw i obowiązków (...) sp. z o.o. do spółki działającej obecnie pod firmą (...) sp. z o.o. w W..

(dowód: informacje z Centralnej Informacji KRS, k. 8-10 oraz k. 70-74)

Matka pozwanego, I. R., miała zawartą od dnia 30 października 1990 r. umowę sprzedaży paliwa gazowego nr (...). Z powodu zalegania z zapłatą należności za pobór paliwa gazowego w lokalu przy ulicy (...) w Ł., w dniu 12 stycznia 2009 r. przedmiotowa umowa została jej wypowiedziana ze skutkiem na dzień 12 lutego 2009 r. Zakończono rozliczanie odbiorcy ze stanem gazomierza 32852 m³ bez wstrzymania dostawy paliwa gazowego.

(bezsporne, pismo (...) S.A. z 10.12.2009 r. podpisane przez pozwanego - k. 59)

Podczas kontroli w dniu 23 lipca 2009 r. powód powziął wiedzę o nielegalnym poborze gazu w budynku przy ulicy (...) w Ł. w okresie od rozwiązania umowy do dnia kontroli. W dniu kontroli stan licznika wynosił 36998 m³. Za okres ten naliczono opłatę na podstawie noty 0587/LEN/2009 w kwocie 12.625,80 zł. W dniu 24 czerwca 2010 r. został wniesiony pozew do sądu, a następnie w sprawie sygn. akt I Nc 513/10 wydano w dniu 09 lipca 2010 r. nakaz zapłaty obejmujący przedmiotową należność.

(bezsporne, wypowiedzenie umowy, k. 11-12, dowód nadania, k. 13-13 v., protokół kontroli z 23.07.2009 r. k. 18)

W czasie kontroli w dniu 23 lipca 2009 r. pozwany został poinformowany

o konieczności zawarcia umowy w terminie 7 dni od daty kontroli.

(dowód: protokół kontroli z 23.07.2009 r., k. 18)

Pozwany zgłosił się do sprzedawcy gazu dopiero w dniu 6 listopada 2009 r.,

a w dniu 10 grudnia 2009 r. złożył dokumenty umożliwiające zawarcie umowy (opinia kominiarska i protokół z głównej próby szczelności konieczne przy zmianie odbiorników wobec poprzedniej umowy), co spowodowało konieczność przeprowadzenia kolejnej kontroli.

(dowód: pismo (...) S.A. z 10.12.2009 r. podpisane przez pozwanego,

k. 59)

Kontrolerzy upoważnieni do przeprowadzenia kontroli nie zastali nikogo w lokalu przy ulicy (...) w Ł. i podjęli kilkakrotnie próby kontaktu telefonicznego

z pozwanym w okresie 15-21 grudnia 2009 r. (na numer telefonu podany w (...) S.A.) celem umówienia kontroli.

(dowód: upoważnienie do przeprowadzenia kontroli nr (...)

z dnia 15.12.2009 r. z notatkami na odwrocie, k. 64)

W dniu 28 grudnia 2009 r. w obecności pozwanego kontrolerzy przeprowadzili kontrolę licznika gazu w lokalu przy ulicy (...) w Ł.. Stan licznika wynosił 39411 m³. Licznik wykazywał zużycie i nie nosił śladów uszkodzenia. Poinformowano pozwanego o konieczności zawarcia umowy w terminie 7 dni od daty kontroli.

(protokół kontroli nr (...)/4/724/09, k. 14)

Pozwany w okresie od lipca do grudnia 2009 r. mieszkał w lokalu przy ulicy (...) w Ł..

(okoliczność przyznana na rozprawie w dniu 10 grudnia 2015 r., k. 89)

Według pkt. 8 taryfy dla usług dystrybucji paliw gazowych nr 2 – (...) sp. z o.o., za nielegalne pobieranie paliwa gazowego uważa się m.in. pobieranie paliwa gazowego bez zawartej umowy. W przypadku stwierdzenia nielegalnego pobierania paliwa gazowego operator obciąża pobierającego opłatę obliczoną według wzoru $O = 5 \times CRG \times Q$ npg, gdzie O. to opłata za nielegalne pobieranie paliwa gazowego (zł), (...) to cena referencyjna gazu obowiązująca w miesiącu stwierdzenie nielegalnego poboru tego paliwa (zł/ m³), a Q npg, to ryczałtowe ilości nielegalnie pobranego

paliwa gazowego (m3). Przez cenę referencyjną gazu rozumie się średnioważoną cenę zakupu tego paliwa gazowego, publikowaną przez Operatora na jego stronie internetowej w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym cena ta ma zastosowanie. Taryfa ta, zatwierdzona decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 07 maja 2009 r., obowiązywała w (...) sp. z o.o. w chwili ujawnienia nielegalnego poboru gazu.

(wyciąg z Taryfy k. 7, 67-69, decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 maja 2009 r., k. 65-66)

W dniu 13 stycznia 2010 r. (...) sp. z o.o. wystawiła notę nr NPG/00033/2010 w której obciążyła pozwanego obowiązkiem zapłaty opłaty za nielegalny pobór gazu w kwocie 12.176,99 zł, do dnia 27 stycznia 2010 r. Opłata ustalona została przy uwzględnieniu następujących danych: ilość metrów przyjętych do wyliczenia obciążenia - 2413 m3 (stanowiąca różnicę między stanem licznika ujawnionym podczas drugiej kontroli w dniu 28 grudnia 2009 roku - 39411 m3 - a stanem licznika w dacie pierwszej kontroli w dniu 23 lipca 2009 roku - 36998 m3), cena referencyjna gazu obowiązująca w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru gazu - 1,0093 zł za m3. Kwota 12 176,99 zł stanowi iloczyn współczynników: 5 x 1,0093 zł x 2413 m3.

(dowód: Nota nr NPG/00033/2010 k. 16, sposób wyliczenia opłaty z tytułu nielegalnego poboru gazu, k.17)

W dniu 14 stycznia 2010 r. (...) sp. z o.o. Oddział Zakład (...) wysłała do pozwanego informację o obciążeniu go opłatą w wysokości 12.176,99 zł z tytułu nielegalnego pobierania paliwa gazowego bez zawartej umowy. Pismo wraz z notą obciążeniową zostało wysłane na adres pozwanego: ulica (...) Ł..

(pismo k. 15, potwierdzenie nadania, k. 19-19 v.)

W dniu 5 marca 2010 r. pozwany wystosował do Gazowni (...) pismo, w którym potwierdził odebranie przesyłki pocztowej zawierającej monit ostateczny z dnia 11 stycznia 2010 r. wraz z wezwaniem do zapłaty. W piśmie tym wskazał adres: Ł., ulica (...). Nadto podniósł, iż żądanie zapłaty kwoty 12.625,80 zł jest bezpodstawne i zażądał wyjaśnienia tej sprawy.

(pismo, k. 60)

W odpowiedzi na pismo pozwanego z dnia 5 marca 2010 r. (...) sp. z o.o. skierowała do pozwanego pisemne wyjaśnienie, w którym stwierdziła, iż nie znajduje podstaw do zmiany kwalifikacji czynu jako nielegalnego poboru gazu i zmiany wysokości naliczonej opłaty z tego tytułu. Pismo to skierowane zostało na adres pozwanego: Ł., ulica (...) i zostało przez pozwanego odebrane w dniu 29 kwietnia 2010 r.

(pismo k. 62-63, dowód doręczenia, k. 63)

W dniu 18 maja 2010 r. (...) sp. z o.o. Oddział Zakład (...) wystosowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 12.176,99 zł. Wezwanie wysłano na adres pozwanego: N. 72/5 Ł., i zostało przez pozwanego odebrane w dniu 7 czerwca 2010 r. (dowód: wezwanie ostatecznie, k. 61)

Pismem z dnia 20 września 2011 r. (...) sp. z o.o. Oddział Zakład (...) wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 12.176,99 zł w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. Pismo zostało wysłane na adres pozwanego: ulica (...) w Ł. i nie zostało przez pozwanego odebrane.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 20, dowód nadania k. 21-22)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlega uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt, iż w lokalu położonym w Ł. przy ulicy (...) w Ł. doszło w okresie objętym pozwem tj. od 23 lipca 2009 r. do 28 grudnia 2009 r., do nielegalnego poboru gazu w rozumieniu art. 3 pkt. 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. „Prawo energetyczne” (t.j. Dz.U.2006.89.625 z późn. zm.). Poza sporem pozostała bowiem okoliczność, że poprzednik prawny powoda wypowiedział matce pozwanego I. (...) umowę ze skutkiem na dzień 12 lutego 2009 r., jak również to, że w tym okresie pozwany przebywał w ww. lokalu, a nadto pozwanego nie łączyła ze stroną powodową umowa o dostarczanie paliwa gazowego do powyższego lokalu mieszkalnego.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na przedłożonych przez stronę powodową dokumentach, nie znajdując podstaw do odmówienia im wiarygodności, zwłaszcza

że pozwany nie przeczył faktom, na udowodnienie których wskazane dokumenty były powoływane.

Kluczowe dla rozpoznania niniejszej sprawy było ustalenie, czy w świetle art. 57 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku „Prawo energetyczne” (tekst jedn. Dz.U. 2012, poz. 1059 ze zm.) strona powodowa uprawniona jest do żądania od pozwanego zapłaty

za nielegalny pobór gazu. Zgodnie powołaną regulacją prawa energetycznego w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może:

1) pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo

2) dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych.

Jak wynika z treści powyższego przepisu krąg osób w stosunku do których przedsiębiorstwo energetyczne może kierować swoje roszczenie o zapłatę ogranicza się do odbiorcy i osób nielegalnie pobierających paliwa. Zważyć również należy, że odbiorca może zwolnić się od odpowiedzialności w przypadku, gdy nielegalne pobieranie paliw wynika z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności. W tym kontekście należy przywołać definicję legalną odbiorcy, która zawarta została

w art. 3 pkt 13 ustawy „Prawo energetyczne”. W jej świetle za odbiorcę należy uważać każdego, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy

z przedsiębiorstwem energetycznym. A contrario podmioty otrzymujące lub pobierające paliwa lub energię bez umowy z przedsiębiorcą energetycznym nie są odbiorcami

w rozumieniu ustawy.

Zgodnie z treścią powołanego przepisu art. 57 ust. 1 ustawy „Prawo energetyczne” w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii z sieci, przedsiębiorstwo energetyczne pobiera opłaty za nielegalnie pobrane paliwo lub energię w wysokości określonej w taryfach lub dochodzi odszkodowania na zasadach ogólnych. Natomiast na zasadzie art. 3 pkt 18 ustawy nielegalne pobieranie paliw lub energii to pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. Z kolei na podstawie art. 45 ust. 1 ww. ustawy przedsiębiorstwa energetyczne ustalają taryfy dla paliw gazowych lub energii, stosownie do zakresu wykonywanej działalności gospodarczej.

Przy tym należało mieć na względzie, że zgodnie z § 44 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania

i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz.U. z 2008 r., nr 128, poz. 165, z późn. zm.) – obowiązującym w dniu nałożenia przez powoda opłaty na pozwanego – w przypadku nielegalnego pobierania paliw gazowych przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych może obciążyć podmiot nielegalnie pobierający paliwa gazowe opłatami

w wysokości pięciokrotności ceny referencyjnej paliw gazowych obowiązującej w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru oraz ryczałtowych ilości paliw gazowych, określonych na zasadach przewidzianych w taryfie. Ryczałtowe ilości paliwa są określane w taryfach jako ilości maksymalne i przedsiębiorstwo przy ustalaniu opłat może zastosować ilości mniejsze, uwzględniając rzeczywiste możliwości pobierania paliwa gazowego przez dany podmiot.

W treści pozwu powód podniósł, że pozwany winien zapłacić na jego rzecz kwotę 12 176,99 zł z tytułu nielegalnego poboru paliwa gazowego. Na poparcie swych twierdzeń przedłożył dokumenty potwierdzające, że w dniu 28 grudnia 2009 r. ujawniono nielegalny pobór gazu - tj. bez zawartej umowy, ze stanem licznika wynoszącym 39411 m³ względem poprzedniego odczytu z dnia 23 lipca 2009 r. według którego jego stan wynosił 36988 m³. Powołał się również na treść obowiązującej w czasie kontroli taryfy na świadczenie usług dystrybucji paliw gazowych, która została ustalona przez poprzednika prawnego powoda. Na podstawie zapisów tego dokumentu wyjaśnił, w jaki sposób wyliczył wysokość należnego mu świadczenia.

Jednocześnie w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty w postaci opisów z KRS sąd ustalił, że jest ona następcą prawnym (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., w związku z dokonaniem połączenia spółek. Tym samym powód nabył ogół praw i obowiązków przysługujących jego poprzednikowi prawnemu, a w konsekwencji był uprawniony do dochodzenia roszczeń z tytułu nielegalnego poboru gazu przeciwko pozwanemu.

Dokonując oceny w zakresie legitymacji pozwanego należało podnieść, iż ustawodawca formułując przepisy uprawniające dostawcę paliw gazowych do naliczania opłat z tytułu nielegalnego poboru gazu, posłużył się zwrotem „podmiot pobierający”, nie uzależniając w żaden sposób możliwości nałożenia przedmiotowej opłaty od wykazania tytułu prawnego do nieruchomości, w której ujawniono nielegalne podłączenie. Podstawą odpowiedzialności pozwanego mógł być zatem wyłącznie wykazany przez powoda fakt poboru paliwa gazowego. Pełnomocnik pozwanego przyznał, że pozwany w okresie objętym sporem mieszkał w lokalu przy ulicy (...) w Ł.. Wobec tego kwestia tytułu prawnego pozwanej do przedmiotowej nieruchomości, z wyżej wskazanych przyczyn, pozostawała indyferentna.

Sąd oceniając materiał dowodowy nie miał wątpliwości, iż roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości. Pozwany pobierał bowiem gaz dostarczany przez powoda, mimo że nie posiadał zawartej umowy na dostarczanie tego paliwa. Co więcej, czynił to pomimo pouczenia go przy okazji poprzedniej kontroli w dniu 23 lipca 2009 r.

o konieczności zawarcia umowy sprzedaży gazu w terminie 7 dni od tej kontroli. Protokół kontroli, zawierający stosowne pouczenie w tym zakresie, został przez pozwanego podpisany. Miał on zatem świadomość skutków niezawarcia umowy w określonym terminie i dalszego pobierania gazu bez umowy. Pozwany zgłosił gotowość zawarcia umowy dopiero w listopadzie 2009 r. Skoro nastąpiło to w tak dużym odstępie czasu od poprzedniej kontroli, zachodziła konieczność ponownego ustalenia stanu licznika, co nastąpiło dopiero w dniu 28 grudnia 2009 r., ponieważ wcześniej kontrolerzy nie zdołali porozumieć się z pozwanym co do terminu kontroli.

Wysokość opłaty i sposób jej wyliczenia wynika zaś z taryfy wydanej przez Zakład (...) w oparciu o wytyczne przywołanego Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 6 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania

i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi. W szczególności zgodnie z taryfą i rozporządzeniem, wyliczenie opłaty oblicza się przy uwzględnieniu ceny referencyjnej gazu obowiązującej w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru paliwa

i ryczałtowej ilości nielegalnie pobranego paliwa gazowego. Przy tym zarówno taryfa jak i rozporządzenia dopuszczają, aby ustalona w ten sposób opłata została zwiększona maksymalnie do pięciokrotności wartości nominalnej.

Powód przedstawił treść stosownej taryfy obowiązującej w chwili przeprowadzenia kontroli u pozwanego i wyjaśnił sposób wyliczenia na jej podstawie wysokości opłaty obciążającej pozwanego. Mnożąc ilość gazu zużytego od poprzedniej kontroli – 2413 m³ przez współczynnik 5 (wynikający z przywołanego rozporządzenia) oraz ceny referencyjnej gazu wynoszącej 1,0093 zł za m³. Powód prawidłowo ustalił więc wysokość należnej mu opłaty, nie wykraczając poza granice określone taryfą i wzmiankowanym rozporządzeniem. W takim stanie rzeczy opłata naliczona przez powoda została określona w sposób prawidłowy, zgodnie z przepisami i obowiązującymi stawkami ceny referencyjnej gazu.

W tym miejscu należy odnieść się do zarzutu przedawnienia, który w ocenie Sądu okazał się nieskuteczny.

Zgodnie z art. 4421 § 1 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Z ustaleń Sądu wynika, że pozwany dwukrotnie spełnił przesłanki nielegalnego poboru gazu określone w art. 3 pkt. 18 ustawy Prawo energetyczne.

Po raz pierwszy nastąpiło to w okresie od rozwiązania umowy z matką pozwanego z dniem 12 lutego 2009 r. do dnia pierwszej kontroli, która miała miejsce w dniu 23 lipca 2009 r. W dacie pierwszej kontroli 23 lipca 2009 r. powód powziął jedynie wiedzę o nielegalnym poborze gazu w okresie od rozwiązania umowy do tego dnia. Za okres ten naliczono opłatę na podstawie noty 0587/LEN/2009 w kwocie 12.625,80 zł. Pozew o zapłatę tej kwoty został wniesiony do sądu w dniu 24 czerwca 2010, a następnie w sprawie sygn. akt I Nc 513/10 został wydany w dniu 9 lipca 2010 r. nakaz zapłaty obejmujący przedmiotową należność.

Należy podkreślić, że w czasie kontroli w dniu 23 lipca 2009 r. pozwany został poinformowany o konieczności zawarcia umowy w terminie 7 dni od kontroli, a zatem powód otrzymał zapewnienie, iż nielegalny pobór gazu ulegnie zakończeniu i zostanie niezwłocznie zawarta nowa umowa od stanu gazomierza stwierdzonego w czasie kontroli. Pozwany tego nie uczynił, zgłosił się do sprzedawcy gazu dopiero w dniu 6 listopada 2009 r., a w dniu 10 grudnia 2009 r. złożył dokumenty umożliwiające zawarcie umowy (opinia kominiarska i protokół z głównej próby szczelności konieczne przy zmianie odbiorników wobec poprzedniej umowy), co spowodowało konieczność przeprowadzenia kolejnej kontroli w dniu 28 grudnia 2009 r.

Należność za nielegalny pobór gazu objęta niniejszym pozwem obejmuje okres od 23 lipca 2009 r. do 28 grudnia 2009 r. Przy czym nielegalny pobór gazu za ten okres został ujawniony dopiero podczas drugiej kontroli, a więc w dniu 28 grudnia 2009 r. Skoro pozew w tej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 30 października 2012 r. należy uznać, iż nastąpiło to przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Zarzut podniesiony przez pozwanego jest zatem chybiony.

Ponieważ pozew wniesiony w dniu 30 października 2012 r. w tej sprawie zawierał rozbieżność co do kwoty wskazanej jako żądana kwota 12.625,80 zł, a kwotą wynikającą

z uzasadnienia oraz wskazaną jako wartość przedmiotu sporu – 12.176,99 zł, pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie zapłaty kwoty 448,81 zł (12625,80 zł – 12 176,99 zł) wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy tym w ocenie sądu roszczenie powoda stało się wymagalne z chwilą upływu terminu wskazanego w nocie obciążeniowej. Nota

obciążeniowa została wysłana na adres pozwanego: Ł. ulica (...), pod którym pozwany mieszkał i odbierał kierowaną do niego korespondencję. Zgodnie zaś z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W nocie wskazano, że zapłata ma nastąpić do dnia 27 stycznia 2009 r. Należało zatem uznać, iż pozwany popadł w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia z dniem 28 stycznia 2009 r., co uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.176,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2010 r. (pkt 1 a) sentencji).

W zakresie cofniętej części powództwa postępowanie należało umorzyć

na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Oceniając skuteczność powyższej czynności w świetle treści art. 203 § 4 k.p.c., Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne, albowiem nie pozostaje ono w sprzeczności z prawem, zasadami współzycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa (pkt 2 sentencji).

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepisy art. 98 §1 i 2 k.p.c.

w zw. z art. 99 k.p.c. przy uwzględnieniu zasady odpowiedzialności za wyniku procesu.

Sąd uwzględniając okoliczność, iż powód wygrała sprawę niemalże w całości, włożył na pozwanego obowiązek zwrotu poniesionych przez niego kosztów postępowania. Na przedmiotowe koszty składała się kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, ustalona na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.), opłata sądowa od pozwu w wysokości 609 zł, a nadto kwota 17 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od udzielonego w niniejszej sprawie pełnomocnictwa procesowego.